

LBRIS

We know
books

Scott Turow

Gemenii

editura rao

Capitolul 1

Paul – 5 septembrie 1982

*M*ulți ani de acum încolo, ori de câte ori își va aminti de asasinarea Ditei Kronon, gândurile lui Paul Gianis i se vor întoarce mereu la felul în care începuse acea zi.

Este 5 septembrie 1982, duminică, de Ziua Muncii, o după-amiază promițătoare cu nori înalți, lucioși ca niște perle. Zeus Kronon, tatăl Ditei, a deschis porțile vilei sale din suburbie, care se înalță pe o culme abruptă, sutelor de enoriași ai Bisericii Ortodoxe Grecești Sf. Demetrios din comunitatea sa, pentru sărbătorirea Anului Nou ecleziastic.

La poalele dealului, pe pajiștea verde de pe malul râului, care servește drept parcare, Paul sosește însoțit de mama lui și de fratele său geamăn, Cass. Următoarele ore pe care le va petrece în compania lor – Paul știe prea bine acest lucru – vor fi un calvar.

Sosit la volanul vechiului său cupeu Datsun, Cass deschide portiera și coboară grăbit din mașină.

– Trebuie să o găsesc pe Dita, spune el, referindu-se la iubita lui, fiica lui Zeus.

Mama lor se ridică de pe scaunul din dreapta ajutată de Paul, și se uită cum celălalt fiu al ei începe să urce dealul cu haina agățată pe umăr.

– Theae mou, murmură ea în grecește și face repede semnul crucii după ce-l invocă speriată pe Dumnezeu.

– Mamă, îi spune Paul, acum, că fratele lui nu mai era de față, ce căutăm noi aici de fapt?

Lidia, mama gemenilor, se încruntă ușor, de parcă nu ar înțelege.

– Tu refuzi în fiecare an să vii la acest picnic, îi spune el, pentru că tata îl urăște atât de mult pe Zeus.

– Nu mai mult decât mine, răspunde în șoaptă Lidia, care își exprimă foarte rar opiniile în vreo chestiune.

Paul și Lidia pornesc împreună – mama sprijinindu-se de brațul fiului ei – pe cărarea cu pietriș care duce la imensa casă albă a lui Zeus, cu frontoane nu prea înalte și coloane corintice.

– Picnicul acesta e pentru biserică, nu pentru Zeus. Mi-au lipsit mulți dintre foștii noștri vecini și nu m-am mai întâlnit cu Nouna Teri de luni de zile.

– Dar vorbești cu Teri în fiecare zi.

– Paulie mou – adică „dragul meu Paul“ – nu ți-am spus eu să vii aici.

– A trebuit să vin, mamă. Tu pui ceva la cale. Eu și Cass știm asta foarte bine.

– Eu? se miră Lidia. Nu mi-am dat seama că atunci când ți-ai luat licența în drept ai devenit și cititor de gânduri.

– Știi că vrei să faci scandal în legătură cu Dita.

– Scandal? pufnește Lidia.

La cei șaiszeci și trei de ani ai săi, mama gemenilor e cam plinuță, dar are același comportament impunător

de suverană – o femeie înaltă cu ochi aprigi, negri ca noaptea, și cu multe fire cărunte în părul pieptănat peste cap.

– Dita reușește să stârnească singură scandaluri. Până și Teri recunoaște acest lucru, chiar dacă fata e nepoata ei. Dacă fratele tău se însoară cu Dita, tatăl tău nu-i va mai vorbi niciodată.

– Mamă, asta nu e decât o superstiție străveche, un nonsens, la fel ca deochiul. Eu și Cass nu vom continua vechea vrajbă stupidă dintre tine și Zeus. Iar noi avem douăzeci și cinci de ani. Trebuie să-l lași pe Cass să ia propriile decizii.

– Cine spune asta? rostește Lidia chicotind și strângându-i ușurel brațul lui Paul pentru a mai destinde atmosfera.

Așa reacționează mama lor atunci când vrea să fie ironică: râde când spune ceva important.

Pe culmea dealului, picnicul este un adevărat ospăț senzorial. Aromele de tămâie și alte rășini, care încă se răspândesc din cădelnițele fumegânde după un scurt ritual religios, se combină cu miremele îmbietoare ale celor patru miei sacrificați care se perpelesc lângă un stejar, în timp ce acordurile asurzitoare ale formației de bouzouki sfășie văzduhul, întâmpinând sutele de oaspeți care se adună pe peluză.

Teri, sora lui Zeus și cea mai bună prietenă a mamei gemenilor încă de când amândouă aveau șapte ani, îi așteaptă având smocul ei blond de păr vopsit care o face să semene cu o sperietoare. Ea îi îmbrățișează pe Paul și pe mama lui. Fiul lui Zeus, Hal, este chiar lângă Teri și primește oaspeții. La cei patruzeci de ani ai săi, Hal e gras, neîndemânatic și exagerat de entuziast – genul

de persoană care se apropie întotdeauna de cineva într-un mod patetic și umil, ca un câine care cerșește atenție. Cu toate astea, Paul îi păstrează un loc aparte în sufletul său lui Hal, pe care el și Cass îl urmaseră peste tot, ca niște cățeluși, în urmă cu douăzeci de ani – mai exact în vremurile bune, înainte ca disputa legată de chiria magazinului deținut de tatăl lui Paul să le învrăjbească familiile. La fel ca Paul, Hal pare dornic să ignore toate aceste neînțelegeri. El o îmbrățișează pe mama gemenilor pe care încă o mai strigă „mătușica Lidia“, și discută degajat și familiar cu Paul înainte ca Teri să se îndepărteze, însoțită de Lidia.

Câțiva dintre prietenii lor îi așteaptă la umbra unuia dintre numeroasele corturi albe cu dungi albastre instalate pe peluză. Șovăielnic, Paul se îndreaptă spre acel grup de oameni plictisitori, pe care îi cunoaște din copilărie și de al căror comportament învechit și enervant el abia așteaptă să scape, ca de fiecare dată.

La o distanță de câțiva pași, iubita lui, Georgia Lazopoulos, îl zărește și pornește spre el cu zâmbetul ei cuceritor. În rochia ei cadrilată de vară, Georgia e scundă, bine proporționată și are niște gropițe încântătoare. Lumea spune că seamănă cu Sally Field. Cu toate că au ieșit împreună încă din timpul ultimului an de liceu, buzele lor abia se ating atunci când ajung unul în fața celuilalt. Georgia este fiica părintelui Nik, preotul de la Sf. Demetrios, și știe foarte bine că se află sub observație în astfel de ocazii.

Ea i-a pregătit deja lui Paul o farfurie cu miel și pastitsio, ambele feluri fiind preferatele lui, pe care o acceptă mulțumindu-i, apoi se îndepărtează preț de o secundă pentru a-l căuta din ochi pe Cass.

Paul îl zărește în cele din urmă pe fratele său geamăn în mijlocul unui grup de foști colegi de liceu. Chiar dacă se află la o sută de pași distanță, el știe că poate prinde privirea lui Cass și, când reușește, îi face un semn aproape imperceptibil ridicându-și bărbia, astfel încât fratele său să-și dea seama unde se află mama lor.

Ei au stabilit anterior să o supravegheze și să intervină dacă Lidia ar ajunge cumva în preajma Ditei. Este puțin probabil ca Lidia să se apropie de părinții fetei, cu care nu a mai vorbit de ani de zile.

În sinea lui, Paul împărtășește multe dintre opiniile mamei sale despre Dita, dar el simte în același timp nevoia sălbatică a lui Cass pentru autonomie și a tratat întotdeauna dorințele fratelui său ca fiind identice cu propriile dorințe.

În ciuda opoziției ferme a părinților lor, Dita, fiind înzestrată cu o limbă ascuțită și o îndrăzneală feroce, pare să fie încântată de Cass mai mult decât oricare altă fostă iubită a acestuia.

Alți oameni – normali, bineînțeles – nu prea înțeleg ce înseamnă să crești fără să știi prea bine unde sfârșește personalitatea ta și unde începe cea a fratelui tău geamăn. Pentru Paul, oamenii se împart în două categorii: Cass și restul lumii. Nici măcar mama lor, o forță titanică ce veghease mereu asupra lor cu puterea și voința de neclintit a unei coloane de marmură, nu putea înțelege acea proximitate emoțională.

Prin urmare, una dintre cele mai surprinzătoare provocări din viața lui Paul Gianis fusese faptul că el și fratele lui deveniseră atât de diferiți în timpul liceului.

Lui Cass îi plăceau prea mult pătrecerile și se împotriva cu îndârjire părinților. După absolvire, Paul a urmat facultatea de drept, în timp ce Cass s-a lăsat dus de val o vreme, până când s-a hotărât să se înscrie și a reușit să intre la Academia de Poliție din Kindle County, unde va începe studiile peste o săptămână.

În timp ce Paul se întoarce spre locul în care a lăsat-o pe Georgia, se împiedică de cineva din spatele său, scoate un sunet de surprindere și cade brusc, cu brațele în aer, în timp ce farfuria lui zboară undeva la distanță. În cele din urmă ajunge pe pământ cu fața în sus, în timp ce tânăra femeie de care s-a împiedicat se apleacă spre el, ținându-i brațele în iarbă.

– Nu te mișca, îi spune tânăra. Stai liniștit o secundă și asigură-te că ești teafăr.

E Sofia Michalis.

– Unde ai fost până acum? – sunt primele cuvinte care ies din gura lui.

Paul nu știe dacă a reacționat așa pentru că nu a mai văzut-o de câțiva ani buni sau pentru felul în care arată acum, după atâta timp. Ambele motive sunt reale. Sofia a fost întotdeauna foarte stăpână pe ea, o persoană calculată și arogantă, dar în niciun caz genul de fată care ar putea să devină atât de atrăgătoare.

În liceu, ea era una dintre numeroasele tinere pe care băieții – cu cruzimea lor tipică – o porecliseră „o tragedie greacă”, pentru că nasul ei era prea mare în comparație cu fața.

Dar ea a avut întotdeauna aerul acela de superioritate. Și un trup de invidiat. Acum ea știe probabil cât este de specială.

Râzând, el se ridică în coate și se examinează. Vede o pată verde de iarbă pe o mânecă a costumului său maroniu marca Brooks Brothers, dar nu-l doare nimic.

Acceptă mâna ei ca să se ridice în picioare, iar cele câteva persoane care s-au apropiat să-i dea o mână de ajutor se îndepărtează.

Sofia răspunde în cele din urmă la întrebarea lui Paul, explicându-i că în ultimii șapte ani ea a urmat un program combinat, studiind la un colegiu și frecventând în același timp cursurile unei școli medicale din Boston. A obținut titlul de doctor în medicină în iunie și și-a început stagiatura aici, în oraș, la Spitalul U.

– În ce specializare? întreabă Paul.

– Chirurgie, îi răspunde ea.

– Iisuse, exclamă el. Nu și-ar fi imaginat niciodată.

Asia înseamnă că acum m-aș fi putut alege cu niște copii gratis, dacă aș fi avut nevoie de așa ceva?

– Mama îmi spune mereu că ar fi trebuit să mă învețe să cos.

Sofia îl întreabă despre el. Paul îi spune că va depune jurământul în fața Curții peste două luni, după care va deveni procuror asistent în districtul Kindle, la biroul lui Raymond Horgan.

– Și ce-mi mai poți spune în rest? îl întreabă Sofia. Ești tot cu Georgia?

– Sunt tot cu ea, îi răspunde el.

Cei doi dinți mici din față ai Sofiei se ivesc deasupra buzei de jos atât de fine și nările par să se dilate oarecum. El își dă seama ce gândește ea: Când ai să pricepi odată?

– E pe aici pe undeva, continuă el și face gesturi ample, destul de încurcat, de parcă nu ar ști că Georgia

este cu siguranță în preajmă, de parcă el ar putea să dispară în orice moment dacă ea nu ar sta cu ochii pe el.

– Va trebui să o găsec și să o salut, mai spune Sofia.

– Ar fi bine, afirmă el, simțind că numele Georgiei a distrus cumva avântul conversației lor.

Sofia pleacă fluturând ușor din mână, iar el rezistă cu greu tentației de a o urmări cu privirea. Însă impactul încântătoare prezențe feminine încă mai stăruie.

Sofia, își spune el, a devenit una dintre acele persoane cu care el și-ar dori nespus să semene – o persoană capabilă să se remarce în această lume.

Când, o secundă mai târziu, aruncă o privire în direcția Sofiei, priveliștea i se pare oarecum stânjenitoare, pentru că o vede pe aceasta în compania Georgiei, care nu are ambiții similare cu ale lui.

La insistențele părintelui Nik, Georgia a sărit peste anii de colegiu și este deja trezorier senior la o bancă din localitate.

Paul o iubește pe Georgia. O va iubi mereu, dar nu este deloc sigur că vrea să se însoare cu ea – căsătoria fiind ceea ce ea și familia ei așteaptă de atâta timp. Asta este de fapt problema sa. Viața alături de Georgia va fi bună, dar nu neapărat interesantă.

Prins de aceste gânduri, Paul realizează că a pierdut-o din ochi pe mama lor și, când o vede în cele din urmă, constată alarmat că aceasta se află față-n față cu gazda.

Lidia îl măsoară pe Zeus cu o expresie plină de suspiciune.

Brunet și incredibil de chipeș la cei șaiszeci și șase de ani ai săi, Zeus – cu claiă lui de păr argintiu – poartă

un costum de culoare albă, făcând tot posibilul să pară jovial în fața răcelii afixate de Lidia.

Paul a crezut mai degrabă că Zeus este prea preocupat de propria persoană pentru a avea succes în politică, dar el a devenit candidatul republican pentru funcția de guvernator și are șanse egale cu ceilalți candidați intrați în cursa electorală care urmează să se sfârșească în mai puțin de două luni.

Dacă Zeus avea să câștige, probabil că urma să lase vasta sa afacere – el fiind proprietarul mai multor centre comerciale de pe tot cuprinsul țării – în mâinile lui Hal, care, cu siguranță, va reuși să o ducă la ruină.

Între timp, Paul o zărește pe frumoasa fică a lui Zeus îndreptându-se spre el. Dita se înalță cu mișcări de felină și depune pe buzele lui Paul un sărut umed, în care persistă gustul de eter din alcool.

Ori de câte ori o vede pe Dita, aceasta pare să fie beată. Într-o clipă, Paul înțelege că ea se preface că nu-i poate deosebi pe cei doi gemeni – ținând cont că majoritatea oamenilor nu pot face asta – și o împinge ușor la distanță.

– Tu ești, Paul? Ce bine că nu te-ai prefăcut că ești fratele tău! Crezi că ar fi gelos sau voi doi împărțiți totul între voi?

Cu păr negru ca pana corbului și trup perfect sculptat, cu trăsături pline, bine conturate, și niște ochi negri pătrunzători, Dita începe să râdă și își lipește mâini de brațul lui, obligându-l să facă încă un pas în spate.

Pentru că anticilor le place să facă asta, Paul încearcă din răspuțeri să o evite pe Dita, chiar dacă